

[Ministeren for skatter og afgifter]

nærer en væsentlig indskrænkning i adgangen til at fradrage tab.

Før vedtagelsen af aktieavancebeskatningsloven var alle enige om, at man ikke kunne leve med de dagældende regler. Investeringer i aktier blev urimeligt hårdt beskattet sammenlignet med andre investeringer, og bl.a. selskabsskattekommissionen påviste, at de dagældende regler var administrativt helt urimeligt belastende. Dengang blev den skattepligtige fortjeneste også for almindelige aktionærer opgjort efter gennemsnitsmetoden. Det betød, at selv mindre aktionærer ved ethvert køb eller salg af aktier måtte udarbejde komplicerede opgørelser af anskaffelsessummen for de resterende aktier i det pågældende selskab. Det gjaldt også, selv om det konkrete aktiesalg ikke udløste nogen beskatning.

Reglerne var så vanskelige at anvende, at de fleste aktionærer ikke var i stand til at foretage disse opgørelser uden professionel bistand. Erfaringen var da også, at mange aktionærer ikke foretog de påkrævede opgørelser. Dette skyldtes bl.a., at mange med urette havde den opfattelse, at det ikke var nødvendigt at foretage opgørelsen, hvis man holdt sig inden for de dagældende bundfradrag. Det er disse regler, man nu vil genindføre med det fremsatte forslag; blot vil de foreslåede regler som følge af ejertidsaftrapningen være endnu mere udviklede at anvende i praksis end de dagældende.

I bemærkningerne til lovforslaget anføres det bl.a., at man med bundgrænsen på 20.000 kr. fastholder en betydelig grad af administrativ forenkling. Dette er mildt sagt misvisende. Som jeg netop har nævnt, var de tidligere bundgrænser stærkt medvirkende til, at aktionærer undlod at udregne restanskaffelsessummen ved mindre aktieafståelser. Når man blot én gang har undladt at foretage denne korrektion, viser erfaringerne fra dengang, at det er umuligt at foretage en rekonstruktion. Jeg vil gå så vidt som til at hævde, at et system som det foreslåede i løbet af få år vil bryde sammen, når man betænker, hvor mange aktionærer der er kommet til siden 1981, da den daværende skatteminister, hr. Lykkesoft, gennemførte den lovgivning, vi har i dag.

Jeg har i øvrigt meget vanskeligt ved at se begrundelsen for, at man netop nu ønsker at genindføre en beskatning af avancer på ak-

tier, der er ejet i mere end 3 år. Der er jo ikke tale om, at aktieavancerne er ubeskattede. Aktieavancer hidrører fra selskabets indtjening, og denne indtjening er allerede beskattet med 50 pct. Da man i 1981 gennemførte de gældende regler, var der en betydelig forskel på selskabsskatteprocenten, der dengang var på 40, og den personlige marginalskatteprocent, der for mange var på 70. Der var derfor dengang tale om en betydelig lempeligere beskatning af aktieavancer end af personlig indkomst. Når skattereformen træder i kraft, vil der være sket en sådan tilnærmelse mellem selskabsskatten og skatten på personlig kapitalindkomst, at lovforslaget forekommer helt ubegribeligt.

Som led i skattereformen er det jo aftalt, at der skal ske en ophævelse af dobbeltbeskatning af aktieudbytter. Den foreslåede skærpelse af beskatning af aktieavancer harmonerer ikke med den aftalte ophævelse af dobbeltbeskatningen af udbytter. Forslaget betyder jo, at der genindføres dobbeltbeskatning i forbindelse med aktiesalg og dermed en hårdere samlet beskatning af den del af selskabets indtjening, der opspares i virksomheden, end af den del, der udloddes som udbytte.

Når man diskuterer aktieavancebeskatning, bør man holde sig for øje, at investering i aktier er en aktiv investering i erhvervslivet, i arbejdspladser, i produktion – en investering, der er forbundet med en risiko. Det forekommer derfor helt urimeligt at foreslå en stramning af beskatningen af aktieavancer, hvor man fastholder beskatning efter 3 års ejertid, uden at der samtidig gives adgang til fradrag for tab på aktier i anden indkomst. Vi skulle nødig vende tilbage til tidligere tiders investeringsmønstre, hvor det var mere fordelagtigt at foretage en risikofri passiv kapitalanbringelse end at foretage en aktiv investering i arbejdspladser.

Den foreslåede begrænsning i hovedaktionærernes adgang til tabsfradrag er om muligt endnu mere urimelig. Hovedaktionærernes aktiebesiddelse er typisk et led i deres erhverv. Det vil derfor være helt urimeligt at fastholde en beskatning af fortjenesten i de tilfælde, hvor erhvervsvirksomheden går godt, samtidig med at man forhindrer fradrag i anden indkomst i de tilfælde, hvor erhvervsvirksomheden går dårligt.